

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/23/2015
Identifikačné číslo spisu:	8014200346
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8014200346.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Piotr Seweryn Zieliński - GreenAdvice, IČO: 46 216 693, Karpatská č. 754/7, Svidník, zastúpený JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova ul. č. 2, proti žalovanej Sociálnej poisťovni - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, za účasti E. K. I., bytom I., Poľská republika, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 15679-2/2014-BA zo dňa 4. februára 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/23/2014-27 zo dňa 21. januára 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/23/2014 -27 zo dňa 21. januára 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu ako nedôvodnú.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca vykonáva na území Slovenskej republiky podnikateľskú činnosť na základe osvedčenia o živnostenskom oprávnení č. OŽP-C/2011/05939-00002 z 26. mája 2011 s miestom podnikania Karpatská č. 754/7, Svidník, v registri zamestnávateľov je vedený od 1. júna 2011 a zamestnáva viacerých zamestnancov na základe pracovných zmlúv. Napadnutým rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa bolo rozhodnuté o tom, že zamestnankyni žalobcu pani E. K. I. nevzniklo, resp. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti. Napadnutým rozhodnutím žalovanej bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a potvrdené prvostupňové rozhodnutie. Podľa názoru krajského súdu žalobca nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, ale porušenie práv zamestnancov. Aj keby napadnutými rozhodnutiami alebo postupom boli porušené právne predpisy SR, resp. nariadenia Rady EHS, z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku bez akýchkoľvek pochybností vyplýva žalobcovi

povinnosť tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv a nikoho iného. Zamestnancom žalobcu nič nebránilo v tom, aby sa žalobou domáhali svojich subjektívnych práv v zákonnej lehote dvoch mesiacov. Za nedôvodné považoval tiež námietky žalobcu, že Sociálna poisťovňa pobočka a žalovaná ako organizačné zložky Sociálnej poisťovne neboli oprávnené vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu a že bola porušená zásada dvojínštančnosti konania. Po preskúmaní rozhodnutia žalovanej vo vzťahu k žalobným námietkam týkajúcich sa porušenia práv žalobcu dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutia a postup žalovanej sú v súlade so zákonom a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov nepriznal.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca včas odvolanie z dôvodov, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a procesných súvislostí.

Žalobca mal za to, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky bezpochyby došlo aj k porušeniu jeho subjektívnych práv. Vo vzťahu k porušeniu subjektívneho práva podnikat' a dosahovať zisk žalobca uviedol, že v dôsledku rozhodnutia žalovanej a jej organizačnej zložky má značné ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov a náborom nových zamestnancov. V dôsledku toho sa dostáva do bezvýhodiskovej situácie, v ktorej pri zmenšujúcom so počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a títo mu hrozia aj sankciami za neplnenie dojednaných zmlúv súdnymi spormi, pričom poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 26/1994.

Žalobca ďalej nesúhlasil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého postupom žalovanej nedošlo k porušeniu princípu dvojínštančnosti správneho konania. Žalovaná vo svojom odvolacom rozhodnutí pojednáva o skutočnostiach, ktoré neboli predmetom dokazovania v prvostupňovom konaní a neboli súčasťou zisteného skutkového stavu. Týmito novými dôvodmi a skutočnosťami boli predovšetkým argumenty žalovanej súvisiace s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, ku ktorým sa žalobca nemal možnosť vyjadriť, nakoľko boli po prvýkrát spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí žalovanej. Poznamenal, že nie je povinnosťou žalobcu preukazovať, aký právny predpis žalovaná porušila, ale žalovaná ako správny orgán je povinná uviesť relevantné právne ustanovenia, podľa ktorých v konkrétnej veci rozhodovala. Samotný postup žalovanej je podľa názoru žalobcu v priamom rozpore s viacerými ustanoveniami Ústavy SR a ďalšími právnymi predpismi.

Ďalej namietal, že do kompetencie žalovanej nepatrí uskutočnenie takejto kontroly, pričom poukázal na rozhodnutie žalovanej č. 7942-3/2014 zo dňa 29.01.2014 (zamestnávateľ B. J. D., zamestnanec L. J. K.), kde žalovaná jednoznačne konštatuje, že Sociálna poisťovňa nie je oprávnená vstupovať do pracovno-právnych vzťahov a výkon činnosti zamestnancov žalobcu je oprávnený kontrolovať len inšpektorát práce, ktorého kontrolné zistenia sú pre ňu záväzné.

V spojitosti s kontrolou žalovanej u žalobcu tento namietal aj spôsob výkonu kontroly, nakoľko organizačnej zložke žalovanej predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činnosti zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Pokiaľ ide o nepreukázanie reálneho výkonu činnosti - nie je podľa žalobcu možné zo samotnej okolnosti nezastihnutia zamestnávateľa alebo zamestnanca v mieste podnikania v čase výkonu kontroly vyvodiť záver, že nebol preukázaný reálny výkon práce jeho zamestnancov na území Slovenskej republiky. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na iné rozhodnutie žalovanej č. 8519-5/2012-BA zo dňa 28.06.2012 (zamestnanec S. K. I.), prostredníctvom ktorého žalovaná v skutkovo a právne obdobnej veci zrušila rozhodnutie svojej organizačnej zložky s poukazom na to, že v rámci odvolacieho konania sa na základe zistených a preukázaných skutočností nepodarilo objektívne preukázať že účastník konania na území Slovenskej republiky reálne činnosť nevykonával. Závery žalovanej o absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu neobstoja z právneho ani z praktického (skutkového) hľadiska, nakoľko zamestnanci žalobcu pracujú mimo jeho sídla. Primárnou pracovnou náplňou zamestnancov žalobcu je roznos letákov, ktoré si zamestnanci preberajú v externej

spoločnosti vo Svidníku.

Žalobca mal ďalej za to, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s ďalšími argumentmi nezákonnosti uvedenými v žalobe, najmä s porušením princípu rovnakého zaobchádzania. Mal za to, že vo vzťahu k porovnateľným zamestnancom žalobcu bol uplatnený diametrálne odlišný postup ako vo vzťahu k iným zamestnancom občanom Poľskej republiky napriek tomu, že podkladom pre rozhodnutie prvostupňového orgánu bol jednotne zistený skutkový stav vo vzťahu ku všetkým zamestnancom. Konštatoval, že žaloba bola z hľadiska účelnosti a rýchlosti konania podaná len žalobcom (zamestnávateľom), no v celom rozsahu aj v záujme a na prospech jeho dotknutých zamestnancov, ako to nepochybne vyplýva aj z argumentácie obsiahnutej v podanej žalobe, keďže napadnutými rozhodnutiami žalovanej sú dotknuté aj subjektívne práva zamestnancov žalobcu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a zruší napadnuté rozhodnutie žalovanej v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Žalovaná uviedla, že žalobca v odvolaní neuviedol také námietky, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie jej rozhodnutia. Uviedla, že sa pridrižiava svojho vyjadrenia k žalobe, nakoľko v ňom zaujala stanovisko ku každej námietke žalobcu obsiahnutej v žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 21. januára 2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. augusta 2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 O.s.p., žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konat' malo.

Podľa čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 833/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určujú v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym

predpisom tohto členského štátu.

Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa § 172 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), v konaní vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia a účastníkov právnych vzťahov starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom Sociálna poisťovňa.

Podľa § 172 ods. 3 zákona o sociálnom poistení, konanie vo veciach podľa odseku 1 je

a) konanie v dávkových veciach sociálneho poistenia (ďalej len „dávkové konanie“),

b) iné konanie (ďalej len „nedávkové konanie“).

Podľa § 172 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, predmetom nedávkového konania je rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, o poistnom v sporných prípadoch, príspevku na starobné dôchodkové sporenie¹)

Podľa § 195 ods. 1, 2 zákona o sociálnom poistení, organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav vecí, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie. Podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti.

Podľa § 196 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, dôkazom je všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu vecí, najmä výpovede účastníkov konania a vyjadrenia účastníkov konania a svedkov, odborné posudky, znalecké posudky, správy, listiny, vyjadrenia a potvrdenia iných fyzických osôb a právnických osôb. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo skutočnosti známe z činnosti Sociálnej poisťovne.

Z obsahu predloženého súdneho spisu najvyšší súd zistil, že Sociálna poisťovňa, pobočka Košice, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 90507-1/2013-KEM zo dňa 5. septembra 2013 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona o sociálnom poistení tak, že pani E. K. I. nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnankyňa žalobcu od 01.12.2011 do 31.01.2012 podľa slovenskej legislatívy.

Na odvolanie žalobcu žalovaná rozhodnutím č. 15679-2/2014-BA zo dňa 4. februára 2014 odvolanie zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

Po podaní žaloby žalobcom krajský súd uznesením č. k. 5S/23/2014-22 zo dňa 05.12.2014 pribral do konania aj jeho zamestnankyňu E. K. I. z dôvodu, že zrušením žalobou napadnutého rozhodnutia by mohli byť dotknuté jej práva a povinnosti.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených

žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na citované ustanovenie v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj rozhodnutia žalovanej, najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že vo vzťahu k žalobcovi jeho subjektívne práva neboli porušené. Žalobca počas konania pred súdom nepreukázal, že by postupom správneho orgánu 1. stupňa, či postupom žalovanej došlo k porušeniu jeho subjektívnych práv. V žalobných námietkach, ktoré sú takmer totožné s odvolacími dôvodmi, namietal skôr iné porušenia ako svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, a to porušenie práv svojich zamestnancov.

Žalovaná v súlade s § 172 zákona o sociálnom poistení v rámci svojej kompetencie rozhoduje o vzniku, zmene a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch. Pobočka žalovanej v Košiciach, ako správny orgán 1. stupňa, napadnutým rozhodnutím nerozhodla o odvodovej povinnosti žalobcu, ale o tom, že jeho zamestnankyni nevniklo sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy, čo má za následok, že žalobca nebol povinný platiť poistné na sociálne poistenie. Odvolací súd má rovnako ako krajský súd za to, že týmto rozhodnutím, ako aj napadnutým rozhodnutím žalovanej nedošlo k zásahu do majetkovej sféry žalobcu, a to aj s poukazom na to, že zákon o sociálnom poistení v § 145 upravuje povinnosť žalovanej vrátiť poistné zaplatené bez právneho dôvodu fyzickej osobe povinnej odvádzať poistné, v tomto prípade žalobcovi. Taktiež tvrdenie žalobcu o porušení jeho práva na podnikanie a práva na dosiahnutie zisku v dôsledku vydania napadnutých správnych rozhodnutí je neodôvodnené, vyvolané len jeho subjektívnym presvedčením, nakoľko žalovaná, ako aj správny orgán 1. stupňa konali a rozhodovali v súlade so zákonom a ich zákonným postupom nedošlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu.

Čo sa týka oprávnenia žalovanej a správneho orgánu 1. stupňa vykonať v predmetnej veci kontrolu vykonávaných prác a tvrdeného porušenia zásady dvojínštančnosti konania, najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojínštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd sa rovnako stotožnil s názorom krajského súdu, že z odôvodnenia rozhodnutia žalovanej, ako aj správneho orgánu 1. stupňa je zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami boli správne orgány vedené pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovali. Záver prvostupňového správneho orgánu a žalovanej o tom, že zamestnankyni žalobcu nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, je v súlade so zákonom. Tento záver vyplýva z ustanovení § 20, § 14 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 písm. a) a § 19 zákona o sociálnom poistení, ktoré upravujú podmienky povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca. Z dôvodu preukázania, že zamestnankyňa žalobcu vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v Poľskej republike a z dôvodu, že nebolo preukázané vykonávanie činnosti E. K. I. ako zamestnanca u zamestnávateľa na území Slovenskej republiky je zrejmé, že E. K. I. podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia. S poukazom na čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia teda neboli splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, nakoľko nebol preukázaný reálny, skutočný súbeh vykonávania činnosti zamestnankyne žalobcu ako SZČO a zamestnanca v dvoch odlišných členských štátoch.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s právnymi námietkami odvolateľa sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaná nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.